

Kr., der vel kan være Tale om for hele vor Storindustri og alle store, fabriksmæssigt drevne Virksomheder, endvidere Statens Arbejdere paa Jærnbaner, Sporvejssektabernes og alle, som ellers ere nævnte, maa siges at være et Offer, som man ikke skulde modtætte sig altfor stærkt, hvis man ikke vil paadrage sig Mistanke om, at det inderlige Ønske hos Haandværk og Industri for Arbejdernes Ulykkesforsikring, som er udtalt i Skrivelsen til Ministeriet, dog er stærkt betinget af, at den ingen Ting maa koste. Den højtærede Minister har ligesom det ærede Medlem talt om § 11. Det var jo efter det ærede Medlems Mening et Punkt, som skulde kunne være det af med hele Forslaget. De store Vanfeligheder lode sig overalt forholdsvis let fjerne fra det ærede Medlems eget Forslag, medens derimod § 11 i vort Forslag gør hele Forslaget umuligt. Jeg er virkelig meget forundret over, at man vil paastaa noget saadant fra det ærede Medlems Side. Jeg kan forstaa, at man kan ønske en anden Udfattelse deraf, at man i det hele taget vil foretrække en anden Maade at sikre sig, at der bliver tegnet Assurance, men jeg kan ikke forstaa, at det ærede Medlem vil gøre det til et Spørgsmaal af nogen som helst Betydning. Der staar efter Udvalgets Mening ikke andet i § 11, end at man gennemgaaende skal forsikre. Naar den lille Mester, den Bygningshaandværker, som det ærede Medlem talte om, der har en Svend, ikke forsikrer, kan Arbejdsraadet forde, at han skal stille Depositum, men naar den Forsikring maaste kun koste 4 - 5 Kr. om Aaret, tror det ærede Medlem saa ikke, at han meget hellere vil forsikre Svenden end stille Sikkerhed over for Arbejdsraadet? Det hele er altsaa ikke andet, end at i Stedet for at paalægge en Forsikringsvang har man indirekte etableret Muligheden for at tvinge en Mand til at tegne sin Forsikring, nemlig naar man ikke har den tilstrækkelige Tillid til hans økonomiske Evner, der vil faktisk ikke blive Tale om, at en saadan Mand skal stille nogen Sikkerhed, der tilnærmelsesvis kan naa op til det nævnte Beløb. Hvis man overhovedet forlangte Sikkerhed, vil han jo straks gaa hen og forsikre den Svend og betale de saa Kroner om Aaret. Dermed ligger hele det ærede Medlem for Hørens (Wulff) Indvending mod Betydningen og Rækkevidden af denne Paragraf. Naar man som Udvalget har den Overbevisning, at saa snart denne Lov kommer ud, vil der ikke efter saa Maaneders Forløb være en Virksomhed, hvor der findes en Arbejder, som ikke enten er forsikret eller arbejder i en Industri, der økonomisk er fuldt

i Stand til at bære Risikoen selv, saa have vi ment, at vi ikke behøvede at gaa til nogen Tvangsforsikring. Det skulde være interessant at saa indført i Loven en Bestemmelse om, at 3 Maaneder efter, at Loven er traaet i Kraft, havde alle de, der efter Loven ere ansvarlige Arbejdsgivere, at gøre Indberetning om, hvorvidt de have forsikret eller ikke. Saa skulde det nok vise sig, i hvilket betydeligt Omfang Loven havde bragt til, at Forsikring blev benyttet. Der vil være en ganske overordentlig stor Trang til og Ønske om at saa Forsikring, og der vil ogsaa blive en overordentlig let Adgang til at erholde den billigt, naar først Loven kommer i Gang. Jeg tror derfor ikke, der kan laas nogen videre Mønt ud af § 11. Men da vi nu have hørt, at det paa Haandværksmøderne er blevet fremsat saaledes, at man skulde deponere disse 5,000 Kr. — eller endnu mere — og da vi nu vide, at det er det, der har bevirket, at man har faaet noget imod denne Lov, og da man med det ærede Medlem for Hørens Hjælp vistnok kan saa endnu mere sat i Gang i den Retning, vil Udvalget jo lade sig det være magtpaaliggende om muligt at borttage dette Grundlag for en Agitation. Det var imidlertid dog bedre, at man modtætte sig Bestemmelser, som have nogen Betydning, end at sætte sig i Opposition til en Lov paa Grund af den foreslaaede Bestemmelse, som faktisk ikke er bestemt til at saa andet end indirekte Betydning og ganske vist heller ikke vil saa det. Det interesserede mig dernæst at høre det ærede Medlems begejstrede Skildring af den udmærkede Forsikringsordning, som Maalerne have truffet med et privat indenlandsk Forsikringssekskab, og det vil vist interessere alle Udvalgets Medlemmer, thi det er jo netop noget saadant, vi ønske, kun at vi naturligvis ikke ønske, at det skal ske med saa smaa Beløb. Det viser, at man ad den Vej endog kan vinde det ærede Medlems Bifald. Han er jo ellers ikke nogen Ven af private Forsikringssekskaber. Det er godt, at det altsaa viser sig, at man for en saa billig Pris, som det ærede Medlem synes, det var, kan saa en Ulykkesforsikring i et privat Selskab til hans Tilfredshed. Det ærede Medlem har talt om Assuranceering og om, at den Mulighed jo ikke var udelukket paa noget industrielt Omraade, at man kunde slutte sig sammen og forlange fælles Betingelser, hvilke naturligvis ikke altid ville blive saa billige, som de ere, hvor der er stærk Konkurrence til Stede. Men jeg maa dog gøre det ærede Medlem opmærksomt paa, at det for det første er meget vanskeligt at tilvejebringe en saadan Enighed mellem